

El raig de sol més bell

escrit per Marta Nin

Una nit de gener de l'any 1920 el Sol se'n va anar a dormir molt cansat. Ja no era aquell jovincell de les albers de la creació, les seves forces començaven a minvar.

Se sentia cada cop més feble i, quan aquella nit es va posar en el seu llit de núvols, rebentat, es va adormir de seguida en un son ben profund. Tan profund que no va sentir el tintineig dels estels que el convidaven a llevar-se com cada matinada, quan la Lluna havia d'anar a descansar. El tintineig es va allargar més del compte, però aquell matí el Sol no es va despertar de tanta son que tenia. Aleshores, Ossa Major va advertir de seguida la Lluna d'aquell contratemps. La mare dels estels va entonar una cançó per despertar el Sol, però ni tan sols el cant lunar va aconseguir fer aixecar l'Astre Rei del seu llit de núvols. Calia fer alguna cosa, i de seguida, el Sol no podia permetre's el luxe de deixar de brillar, ja es feia tard, a la terra tothom necessitava la seva escalfor, i més en aquell cru hivern. Llavors la Lluna va demanar a Venus que supliqués a Mercuri que intervenís, ja que ell era el planeta més proper al Sol. Mercuri no es va fer esperar i, ajudat per un batalló de trons, va interrompre el son de l'Astre Rei amb un estruend eixordidor. "Qui és? Qui hi ha? Què voleu?" va espetegar el Sol amb un gran ensurt en caure del seu llit celestial. Com a resposta va sentir la rialla benèvola de l'Univers sencer.

De seguida es va adonar que feia tard i li va saber molt greu haver faltat al seu deure. A més, abans de la seva sortida, encara havia de rentar, perfumar, pentinar cadascun dels seus ratjos... No apareixia mai al cel sense estar ben net i arreglat! Malgrat tot, ara li recava perdre encara més temps i privar la terra de la llum que li devia precisament en els dies més curts i freds de l'any. Al final va decidir posar-se guapo ràpidament abans de sortir, però va pensar que compensaria generosament els habitants de la terra pel grapat de minuts de llum robats a aquell dia. Va ser així que un cop llest, mentre despuntava majestuós, el Sol va decidir que regalaria el seu raig millor, el raig que més estimava perquè era el més resplendent i lluminós, el més calent i reconfortant, el més alegre i generós, el preferit de l'Arc de Sant Martí, respectat fins i tot per la Negra Borrasca. El Sol va renunciar per sempre més al seu raig més valuós per fer-lo brillar dins el cor d'una nena preciosa que havia de néixer aquell mateix dia. La família, els parents, els amics, tothom es va alegrar veient la petitona, sense saber encara que aquella neneta guardava dins seu un tresor: el raig de sol més bell. Ella es va fer dir Chiara. Clara, com la llum que irradiava el seu cor.